

3.s.i Advent

DDS 77 O kom, o kom, Immanuel

DDS 83 Glæd dig, Zion, glæd dig, Jord!

DDS 308 Helligånd, vor sorg du slukke

DDS 84 Gør Døren høj og port vid

DDS 607 Jesus Krist, du overvandt

DDS 678 Guds fred er glæden i dit sind

Prædiken:

Zakarias er far til Johannes Døber. Elizabeth var mor til Johannes Døberen. Vi får ikke at vide, hvor gamle de er. Men vi får at vide, at de var barnløse, og de var højt oppe i årene. De er mennesker som ikke har været belastet af børnefamiliens stress. Elisabeth havde sikkert oplevet skam og manglende respekt fra andre mennesker, fordi hun ikke kunne få børn. Zakarias var præst og havde tjeneste i templet. Han var vant til at stå foran Gud med ofre og bønner. Nu var det ikke under den gamle pagt almindeligt, at modtage Helligånden og opleve Helligåndens åbenbaringer. Men noget tyder på at både Elizabeth og Zakarias ikke var fremmed for Guds erfarbare nærvær.

Men i Judæas bjergland, hvor Johannes og Elisabeth boede, røgtes det som var sket. Det var dramatisk dels at Zakarias var blevet midlertidig stum da englen havde åbenbaret sig, og dels var en aldrende kvinde blevet gravid. Vi hører den lovsang som Zakarias bryder ud i, da hans søn er blevet født og omskåret på den 8. dag. Men det er ikke blot en lovsang. Det er en profetisk tale. Zakarias bliver fyldt med Helligånden og kommer i profetisk henrykkelse. Den lovsang, er ikke bare Zakarias' reaktion på Gud store gerninger. Det er ord der bliver givet ham af Gud, som åbenbarer og gøre Guds gerninger umisforståelig.

To særlige ting i denne lovsang vil jeg gerne fremhæve. Det første er, at den frelse som Gud har sat i værk. Det er en altomfattende frelse. Det er ikke kun en åndelig eller sjælelig frelse. Den er ikke kun politisk eller social. Det er ikke kun moralsk eller livsstilsmæssig omvæltning. Det er ikke kun frihed fra ydre fjender. Guds frelse omfatter alt det som berører os som levende mennesker. Noget bliver allerede nu ført igennem, andet er i sin vorden, og det sidste venter til dagen, hvor Kristus kommer igen.

Vi lever i nogle af de bedste samfundsmæssige og politiske forhold. Vi lever ret frit. Men der er mennesker i verden, hvor disse ord har om fjender og undertrykkere har en helt konkret tolkning. De venter på at Kristus skal komme igen og tage magten fra falske og løgnagtige regimer, som har løgn og vold som eksistensgrundlag. De steder er der mennesker, der venter på at Jesus skal komme og forløse dem i ydre forstand. Nogle af de mennesker oplever disse regimer for værre end synden og djævelen. Det er ikke så underligt, for disse regimer er gjort af samme stof.

Det andet er den meget direkte uddybning og bestemmelse af Johannes Døberens virke: "Han skal lære Guds folk at kende frelsen i deres synders forladelse". Syndernes forladelse er gaven der åbner op for alle andre af Guds gaver. Det er gavernes gave. Johannes Døberens opgave er at pege på Jesus, som snart er ved at træde frem. Det hedder også om hans tjeneste: "Mange af Israels børn skal han føre tilbage til Herren deres Gud." "...give ulydige et retfærdigt sin og skaffe Herren et folk, der er gjort rede."

Syndernes forladelse er at Gud har gjort din ondskab og dine syndige handlinger for evigt borte. Han har alskilt dig fra synden. Når Gud "husker" og "besøger", som der står skrevet, så er det meget mere end det vi i letsindighed bruger ordet i vores daglige tale. Gud kommer os nær på en evigt forandrende måde.

Jesus vidste at den jord han gik på var hans Faders gode jord, derfor elskede han verden. Han vidste også at de mennesker der vandrede her på jorden var hans Faders. Derfor elskede han menneskene og stillede sig på menneskets side imod al menneskelivet fjender. Han vendte sig mod sygdom, død, djævel, fortabelse og synd. Jesus vidste også at mennesket var fremmed og skilt fra Gud. Synd er helt grundlæggende, at vi anser livet som vores eget, og vi ikke behøver Gud. Jeg tager livet i min egen hånd og vil ikke modtage det fra Gud. Derved blev vi skilt fra Gud. Det var ikke en adskillelse på en geografisk måde, men en adskillelse som var i menneskets vilje. Derfor kom han som en fremmed og blev en af os, for at vi som var fremmede kunne blive et med Faderen. Apostlen Johannes siger: Alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn; de er ikke født af blod, ikke af køds vilje, ikke af mands vilje, men af Gud.

Johannes Døbereren og de som hørte på ham, måtte gå til tingene med en Abrahams tro. En tro der er bygget på Guds tale og løfter uden at de var realiseret. Det er tro på det som skal komme. Det er en frelsende tro.

Jeg ved ikke om I har oplevet det samme. Men jeg oplever nogen gange med nogle bibeltekster, at de gør noget ved mig uden at jeg egentlig kan sætte fingeren på det. Jeg kan ikke give en udtømmende forklaring på, hvad det præcist er. Men når jeg læser om både Johannes Døbereren og Jesu indgang til denne verden, så fyldes jeg er en underfuld fred. Det er som om, at Gud har betrådt mit sind, men der er ikke nogen fodspor. Beretningerne er i en atmosfære af Guds nøje tilrettelagte landgang. Gud gør ikke noget halvt her. Der er ikke noget venstrehåndsarbejde. Her rulles Guds længe ventede planer ud. Det vidner om en Gud der er så opsat på at udføre sin vilje. Det er denne Gud som kommer os i møde. Gud er ikke i gang med noget halvt i dit liv. Johannes Døberens og Jesu gerninger er gjort for dig.

Zakarias kalder Jesus for "Solopgange fra det høje". Jesus er Guds lys der skinner i verden. Vi hører i denne titel nogle meget stærke universelle ekkoer. Guds handlinger gælder alle mennesker. Guds lys og frelse skal rækkes alle mennesker til trosmodtagelse. Det er på én gang en kærlig udstrakt hånd fra Gud og det er også en opgave at vi skal række denne røst ud i verden.

Nadverord:

Han som har begyndt sin gode gerning i jer vil fuldføre den indtil Kristi Jesu dag.

For det er Gud der virker i jer både at ville og at virke for hans gode vilje.